

КАТЕРИНА: А я вас ще навіть не знаю... (Перехилила голову й перебирає намисто).

ГРИЦЬКО: О... о... о... (Виструнився й стукнув зап'ятками): Десятник Люлька! А ви?

КАТЕРИНА: Катерина.

ГРИЦЬКО: Катерина? Не може бути! Знаменито! Ду-у-уже добре! Зараз... зараз... Ага! Будь ласка! (Співає з гітарою):

“Катерино, люба, мила,
Сватав б тебе, так несила...
Не до жартів, до любови —
В Катерини чорні брови”.

О, то я цю нову пісню вигадав для вас, але ви зараз скажете, що ви її вже знаєте. Але це неправда, бо ви її від мене навчилися...!

КАТЕРИНА: О, то ви вгадько, великий...!

ГРИЦЬКО: Авжеж! Мене й хотіли вже війтом вибрати, але я мусів іти на війну й так воно розбилося!..

КАТЕРИНА: Якже-ж ви там воюєте на тій війні? Я чула, що ви багато Москалів у полон взяли.

ГРИЦЬКО: Ге... ге... Що багато. Ми, хочете знати, ловимо їх як кіт миші. Хочете знати, то ми вже їх усіх у полон заняли. Геть усіх вилапали до чиста!

КАТЕРИНА: Ну, а з ким же тепер воюєте, як ви їх усіх уже вилапали?..

ГРИЦЬКО: З ким? Зараз... зараз... Ага! Хочете знати, то було так: Як уже мало що було, то один їх генерал каже до мене: “Замирімся”! А я йому: “Ні” — кажу: “як умів ти починати війну, то мусиш зуміти й покінчити її по людськи. Як хто собі — кажу йому — постелить так і спати ме. І воювали ми далі.

КАТЕРИНА: Але ви сказали, що всі вони з годом у неволю вашу попали...

ГРИЦЬКО: Всі...? Зараз... зараз... Ага! Отож як ми усіх вилапали, як руді миші, то ми зараз собі погадали: Добре, добре, але з ким тепер нам битися? А тут війна, знаєте, ще не покінчена й битись на “гвавт” треба. Рада в раду, посходились ми до купи й радимо, аж приємо. І потім... ага... врадили ми, що треба трохи Москалів відпустити, щоб, знаєте, було з ким воювати. Так і зробили ми й війна, як бачите, йде далі. О...

КАТЕРИНА: Так ось, як воно...